

Для модернізації механізму кадрового забезпечення закладів охорони здоров'я в умовах проведення медичної реформи слід враховувати сучасні реалії та соціально-економічні умови, звернувши увагу на здійснення підготовки фахівців за новими спеціальностями, підготовки сімейних лікарів та управлінських кадрів в медичній сфері, забезпечення високої мотивації до результативної праці на основі належної винагороди (заробітної плати), оптимізація структури медичного персоналу та ін. Не менш важливе значення для кадрового забезпечення закладів охорони здоров'я є планування кадрового складу, чітка державна стратегія та програма кадрового забезпечення охорони здоров'я в Україні, а також належне фінансування галузі.

Використані джерела

1. Банчук М.В. Марценюк В.П. Проблеми вдосконалення державного управління освітою керівників галузі охорони здоров'я України. *Держава та регіони*. Серія: Державне управління, 2010 р., № 3. С. 10-17. URL: http://pa.stateandregions.zp.ua/archive/3_2010/2.pdf
2. Дянчук Д.Д., Шпак Г. В. Характеристика кадрового забезпечення системи охорони здоров'я України. *Україна. Здоров'я нації*. 2011. № 1. С. 39-44. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Uzn_2011_1_9
3. Короленко В.В., Юрочко Т.П. Кадрова політика у сфері охорони здоров'я України в контексті європейської інтеграції. К., 2018. 96 с.
4. Круп'як Л.Б., Круп'як І.Й. Кадрове забезпечення закладів охорони здоров'я в умовах проведення медичної реформи. URL: <http://dspace.tneu.edu.ua/jspui/bitstream/316497/33280/1/>
5. Луговий В.І. Державне управління. К.: Вид-во УАДУ, 2007, 302
6. Охорона здоров'я України: стан, проблеми, перспективи: спеціалізоване видання. В.В. Лазоришин, Н.О. Лісневська, Л.Я. Ковальчук. К., 2014, 608 с.
7. Радим Я.Ф., Васюк Н.О. Кадрове забезпечення охорони здоров'я України: сутність поняття. *Економіка та держава*. №1. 2013, С.97-101

Мар'яна ЗЕЛЕНЧУК

здобувачка освітньо-професійної програми
«Публічне управління та адміністрування» ТНЕУ

Тетяна КЛЮФІНСЬКА

здобувачка освітньо-професійної програми
«Публічне управління та адміністрування» ТНЕУ

Науковий керівник – д. н. держ. упр., доцент кафедри менеджменту
публічного управління та персоналу ТНЕУ Віталій ТОЛУБ'ЯК

СУТНІСТЬ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ З ГРОМАДСЬКІСТЮ

Системне дослідження взаємодії органів місцевого самоврядування з громадськістю передбачає визначення узгоджених категорій, принципів, норм, парадигм, теорій, методів, механізмів, що в сукупності є невід'ємними елементами методології публічного управління.

При цьому розробка дієвих механізмів взаємодії органів місцевого самоврядування з громадськістю можлива лише за умови чіткого визначення сутності взаємодії, зокрема щодо формування дієздатних територіальних громад. Вирішенню цього завдання має передувати дослідження значення таких категорій, як “взаємодія органів місцевого самоврядування з громадськістю” і “дієздатність територіальної громади”, а також їх взаємозв'язку з іншими пов'язаними категоріями.

“Взаємодія” (син. взаємодіяння) – це взаємний зв'язок між предметами у дії, а також погоджена дія між ким-, чим-небудь. Ця категорія є складною за своєю суттю і пов'язана з низкою інших категорій, насамперед такими, як взаємовплив (вплив, що здійснюється одним на одного, взаємно), взаємодопомога (допомога, що надається один одному, взаємно), взаємозалежність (залежність одного від одного, взаємна залежність між явищами), взаємозв'язок (взаємний зв'язок між двома, або багатьма особами, явищами, предметами і т.ін.), взаєморозуміння (взаємне розуміння, згода між ким- і чим-небудь); взаємовідношення (взаємний прояв тих чи інших особливостей явищ та предметів, що виникає внаслідок взаємозв'язку, взаємодії і найбільш узагальнюючою категорією, що містить усі вказані категорії, – взаємовідносини (взаємні стосунки між ким-, чим-небудь; взаємозв'язок, взаємовплив між предметами, явищами) [1, с. 125].

Виділяють такі форми взаємодії:

1. “Згода на публіці” – такі стосунки добре виглядають зовні, і партнери не сперечаються відкрито і не з'ясовують стосунки на людях, однак кожен з партнерів працює ніби сам по собі.

2. “Паралельні дії” – партнери працюють у рамках певної узгодженої програми, однак при цьому мають різні уявлення про те, навіщо вони працюють і чого прагнуть досягти. Їм бракує спільної мети і відчуття спільної відповідальності за процес і результат того, що вони роблять.

3. “Співпраця” – партнери працюють на досягнення спільної мети і взаємно доповнюють один одного [2, с. 36].

Загалом увесь управлінський процес, всі стадії прийняття й реалізації рішень, вся управлінська діяльність – це формування і здійснення відносин, у тому числі взаємодій, що складаються між окремими суб'єктами й об'єктами у конкретних управлінських ситуаціях: з приводу планування чи у процесі організації та виконання певних заходів, у контрольній діяльності, координації роботи установ, структурних підрозділів, окремих працівників тощо [3, с. 29].

До вище викладеного необхідно додати, що функціональна суть взаємодії загалом полягає у взаємообміні, передачі й об'єднанні матеріальних і нематеріальних ресурсів та дій з певною метою (у даному дослідженні з метою формування дієздатних територіальних громад). Там же, де є взаємодія між

сторонами, там є спільні цілі, які й визначають її принципи, спрямованість, зміст, форми, механізм.

Використані джерела

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / Уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. К., Ірпінь. : ВТФ “Перун”, 2005. 1728 с.
2. Посібник з розвитку громад: Практичний poradnik для небайдужих / кол.авт.: Л.О. Єльчева, І. М. Ібрагімова та ін. Київ, 2007. 458 с.
3. Методичні підходи до підвищення результативності взаємодії органів державного управління та місцевого самоврядування / уклад. : Н. М. Мельтюхова, Л. В. Набока, Н. В. Фоміцька; за заг. ред. Н. М. Мельтюхової. – К. : НАДУ, 2013. – 48 с.

Леонід ІГНАТЕСКУ

здобувач освітньо-професійної програми

«Менеджмент закладів охорони здоров'я» ТНЕУ

Науковий керівник – д.е.н, доцент, доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ТНЕУ Руслан АВГУСТИН

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ФІНАНСУВАННЯ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ

В Україні, як і в більшості країн світу, охорона здоров'я визнана одним із пріоритетних напрямів діяльності держави, який має надзвичайно важливе соціальне, економічне та суспільне значення. Оскільки якість медичного обслуговування та стан здоров'я населення залежать від рівня забезпеченості закладів охорони здоров'я матеріально-технічними, трудовими, фінансовими ресурсами та ефективності їх використання, ця система завжди потребує великих ресурсних вкладень. Це означає, що проблеми фінансування галузі охорони здоров'я є завжди актуальні для держави, для всього суспільства та кожного громадянина [1, с. 140].

Необхідність реформування системи охорони здоров'я в Україні не викликає сумніву, адже за показником витрат на охорону здоров'я на одну людину наша держава посідає 89 місце у світі (серед 184 країн), а за показником тривалості життя – 108 місце [2].

При цьому питання забезпечення галузі охорони здоров'я достатніми фінансовими ресурсами набувають особливого значення, оскільки їх достатній обсяг (так само як і ефективність використання) значною мірою визначатиме результативність реформи.

Розглядаючи кошти державного бюджету та місцевих бюджетів як джерело фінансових ресурсів медичної галузі, доцільно зазначити, що бюджетне фінансування забезпечує: рівний доступ до державної медичної допомоги; можливість проведення оптимізації системи охорони здоров'я в національному масштабі; відносно просту технологію фінансування й оплати праці в цій галузі.